

Sygn. akt VU 245/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku F. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o emeryturę

na skutek odwołania F. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 7 stycznia 2013 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 245/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 stycznia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił F. J. prawa do emerytury.

Od decyzji powyższej wnioskodawca wniósł w dniu 8 lutego 2013r. odwołanie wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury, gdyż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku montera konstrukcji stalowych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu Oddział wskazał, iż wnioskodawca nie wykazał, że pracował w warunkach szczególnych 15 lat. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okresu od 7 listopada 1973r. do 3 maja 1975r. na stanowisku ślusarz i ślusarz konstrukcyjny oraz od 4 maja 1975r. do 30 kwietnia 1989r. na stanowisku monter konstrukcji metalowych i ślusarz w Przedsiębiorstwie (...).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca F. J., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 20 grudnia 2012 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 40-42 akt emerytalnych)

Wnioskodawca na datę 1 stycznia 1999r. miał okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 26 lat 9 miesięcy 12 dni okresów składkowych oraz 11 miesięcy okresów nieskładkowych, w tym 1 rok 11 miesięcy i 22 dni stażu pracy w szczególnych warunkach.

(dowód: decyzja z dnia 7 stycznia 2013r.- k. 48 akt emerytalnych).

W okresie od 7 listopada 1973 roku do 3 maja 1975 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w D. na stanowisku ślusarza ds. montażu, a następnie ślusarza konstrukcyjnego.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 5 maja 1975r. –k. 5 akt emerytalnych)

W okresie od 4 maja 1975 roku do 30 kwietnia 1989 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w D. na stanowisku brygadzysty monterów konstrukcji metalowych oraz brygadzysty ślusarzy.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 5 maja 1989r. –k. 6 akt emerytalnych, zaświadczenie z dnia 17 listopada 1980r., protokół komisji kwalifikacyjnej robotników z dnia 7 października 1980r., zaświadczenie z dnia 8 lipca 1982r., angaże – akta osobowe)

W okresie od 25 listopada 1981r. do dnia 3 lutego 1982r. wnioskodawca przebywał na urlopie dewizowym, a w okresie od dnia 24 sierpnia 1986r. do dnia 30 listopada 1987r. na urlopie bezpłatnym (okoliczność bezsporna – odpowiedź na odwołanie)

W okresie od 4 maja 1975r. do 30 kwietnia 1989r.(za wyjątkiem okresu urlopu dewizowego i urlopu bezpłatnego) wnioskodawca pracował jako brygadzysta brygady montażowej zajmując się głównie pracami elewacyjnymi związanymi z docieplaniem bloków mieszkalnych. Prace te polegały na przykręcaniu śrubami do ścian budynków rusztowania z listew drewnianych. Między listwy była wkładana wełna mineralna lub styropian, a następnie przykręcane płyty azbestowo-cementowe, które należało dociąć piłą na odpowiednią wielkość. Poza tym wnioskodawca zajmował się także czasem montażem hal, co polegało na ustawieniu metalowych słupów, montowaniu stalowego szkieletu oraz jego zabezpieczeniu tynkiem azbestowo-cementowym.

(dowód: zeznania świadka R. L. – protokół rozprawy z dnia 31 maja 2013r. – od minuty 10 do minuty 21, zeznania świadka S. K. - protokół rozprawy z dnia 31 maja 2013r. – od minuty 21:38 do minuty 29:50, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 13 sierpnia 2013r. – od minuty 1:00 do minuty 16: 00)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy zarówno w Przedsiębiorstwie (...) w D. jak i w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w D. był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach osobowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie od 7 listopada 1973 roku do 3 maja 1975 roku oraz w okresie od 4 maja 1975 roku do 30 kwietnia 1989 roku tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), okresy pracy w warunkach szczególnych, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca nie dysponował świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionym przez pracodawcę za sporne okresy. Brak takiego świadectwa pracy nie wyklucza wprawdzie pozytywnego ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi

w toku postępowania sądowego, nie mniej ciężar dowodu w takim przypadku w myśl art. 6 k.c. spoczywa na ubezpieczonym. Z tych względów, to na wnioskodawcy spoczywał ciężar wykazania, że w spornych okresach wykonywał pracę w szczególnych warunkach tj. prace montera konstrukcji stalowych na wysokości, tak jak podnosi w odwołaniu.

Wnioskodawca nie sprostął temu obowiązkowi.

Na okoliczność charakteru pracy w pierwszym spornym okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w D. od 7 listopada 1973 roku do 3 maja 1975 roku, wnioskodawca nie przedstawił jakichkolwiek dowodów. Charakter pracy wnioskodawcy nie wynika z dokumentów zgromadzonych w jego aktach osobowych. Ze znajdujących się tam angaży oraz świadectwa pracy wynika li tylko zajmowane przez wnioskodawcę stanowisko pracy określane jako ślusarz ds. montażu oraz ślusarz konstrukcyjny. Tymczasem o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów decyduje nie nazwa stanowiska pracy, ale rodzaj wykonywanej pracy. Zajmowane stanowisko pracy nie przesądza o rodzaju wykonywanej pracy. Wprawdzie wnioskodawca zeznał, że w tym okresie pracował jako monter konstrukcji metalowych na wysokości, która to praca jest zaliczana do pracy w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział V pkt 5. Biorąc jednak pod uwagę, że pracodawca nie potwierdził, aby wnioskodawca w spornym okresie pracując na stanowisku ślusarza ds. montażu oraz ślusarza konstrukcyjnego wykonywał pracę w szczególnych warunkach, charakter wykonywanej pracy nie wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy, zeznania wnioskodawcy w tym zakresie – nie potwierdzone zeznaniami jakichkolwiek świadków – Sąd uznał za gołosłowne.

Wnioskodawca nie udowodnił także, aby w drugim spornym okresie od 4 maja 1975 roku do 30 kwietnia 1989 roku pracował w szczególnych warunkach. Jak bowiem wynika z zeznań bezpośredniego przełożonego wnioskodawcy z tego okresu S. K., wnioskodawca był wówczas brygadzystą brygady montażowej, która zajmowała się głównie pracami (elewacyjnymi) związanymi z docieplaniem bloków mieszkalnych. Prace te polegały na przykręcaniu śrubami do ścian budynków rusztowania z listew drewnianych. Między drewniane listwy była wkładana wełna mineralna lub styropian, a następnie były przykręcane płyty azbestowo-cementowe, które należało dociąć piłą na odpowiednią wielkość. Okoliczności te przyznał także wnioskodawca oraz świadek R. L., choć ten ostatni nie był w stanie sprecyzować dokładnie w czasie prac wykonywanych przez skarżącego. Zeznał bowiem, że wnioskodawca wykonywał w spornym okresie zarówno prace przy montażu hal jak i przy montażu elewacji (docieplenia bloków). Zważywszy, że świadek S. K. był bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy w latach 1978 – 1986, a świadek R. L. zajmował się w większości sprawami biurowymi, należy stwierdzić, że ten pierwszy dysponuje bardziej szczegółową, a co za tym idzie wiarygodniejszą wiedzą co do codziennych obowiązków wnioskodawcy. Tym bardziej, że zeznania świadka S. K. korespondują z zeznaniami wnioskodawcy, który sam przyznał, że prace związane z docieplaniem bloków mieszkalnych to były podstawowe, główne prace, które wykonywał w spornym okresie. W tym okresie jak wynika z zeznań S. K. i wnioskodawcy, skarżący tylko czasami zajmował się montażem hal, co polegało na ustawieniu metalowych słupów, montowaniu stalowego szkieletu oraz jego zabezpieczeniu tynkiem azbestowo-cementowym. Tylko te ostatnie prace mieszczą się w kategorii prac w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A dział V pkt 5 jako prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. Ponieważ jednak prace te nie były wykonywane stale i w pełnym obowiązującym wnioskodawcę wymiarze czasu pracy – jak tego wymaga ustawodawca- nie można ich zaliczyć do prac w szczególnych warunkach. Tylko bowiem stale wykonywanie pracy wymienionej w wykazie A (każdego dnia przez 8 godzin dziennie) uprawnia do jej zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach. Tymczasem w spornym okresie od 4 maja 1975 roku do 30 kwietnia 1989r. (za wyjątkiem okresu urlopu dewizowego od 25 listopada 1981r. do 3 lutego 1982r. oraz urlopu bezpłatnego od 24 sierpnia 1986r. do 30 listopada 1987r., co daje łącznie okres 1 roku i 5 miesięcy oraz 15 dni) wnioskodawca pracował głównie przy docieplaniu bloków mieszkalnych. Prace przy montażu elewacji budynków (ich docieplaniu) nie są zaliczane do prac wykonywanych w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A. W szczególności prac tych nie można zaliczyć do prac przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, jak chce w odwołaniu wnioskodawca. Zgodnie z wykazem A dział V pkt 5 pracami w szczególnych warunkach są nie każde prace montażowe na wysokości, ale wyłącznie prace przy montażu konstrukcji metalowych. Prace przy docieplaniu bloków mieszkalnych były niewątpliwie pracami na wysokości, ale nie wiązały

się z montażem konstrukcji metalowych. Na ścianach budynków były montowane drewniane ruszty, które były wypełniane styropianem lub wełną mineralną i pokrywane płytami azbestowo-cementowymi.

Z zeznań wnioskodawcy można domniemywać, że upatruje on szczególnego charakteru swojej pracy z uwagi na pracę z użyciem szkodliwego dla zdrowia azbestu, który był jednym ze składników płyt azbestowo-cementowych. Praca w narażeniu na bezpośredni kontakt ze szkodliwym dla zdrowia azbestem nie jest pracą wymienioną w wykazie A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Tylko prace przy produkcji materiałów azbestowo-cementowych są pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A (dział V pkt 12). Nie ulega zaś wątpliwości, że wnioskodawca takich prac nie wykonywał.

Natomiast zgodnie z wykazem B za prace w szczególnych warunkach ustawodawca uznał prace wykonywane bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu. Prace te są wymienione w wykazie B dziale IV pkt 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Wykonywanie tych prac uprawnia do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym już po 10 lat wykonywania takiej pracy (& rozporządzenia).

Jak sama nazwa wskazuje prace bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu to prace, które są wykonywane przez pracowników przy jego obróbce czy rozbiórce. Można uznać, że takie prace wykonywał wnioskodawca przy docinaniu płytami płyt azbestowo-cementowych na odpowiednią długość i szerokość. Podobnie jak i prace polegające na przymocowaniu płyt azbestowo-cementowych. Świadek S. K. zeznał, że docinanie płyt z uwagi na unoszące się opary kurzu było najgorszą pracą. Pozostałe jednak prace, które wykonywał wnioskodawca przy montażu elewacji polegające na montowaniu drewnianych rusztów na ścianach budynków oraz wkładaniu wypełnienia z waty mineralnej lub styropianu między drewniany ruszt, nie były pracami bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu. Sam kontakt przy pracy z azbestem nie jest wystarczający do uznania pracy za pracę w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem B dział IV. Pracą w szczególnych warunkach nie jest bowiem praca wykonywana w kontakcie z azbestem, ale wyłącznie praca polegająca na bezpośredniej przeróbce azbestu.

W orzecznictwie przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, - OSNP 1998/21/638).

Skoro zatem wnioskodawca w spornym okresie oprócz prac w warunkach szczególnych bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu wykonywał jeszcze inne prace, które takiego charakteru nie miały (montaż drewnianych rusztów, przyklejanie styropianu lub waty mineralnej), to oznacza, że nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. W ramach bowiem obowiązującej go dziennej normy czasu pracy wykonywał oprócz prac, które szkodliwie oddziaływały na jego organizm, także prace które takiego charakteru nie miały. Stałe wykonywanie prac w szczególnych warunkach, w pełnym wymiarze czasu pracy stanowi niezbędny warunek do zaliczenia danego okresu pracy do pracy w warunkach szczególnych.

Dodatkowo należy przypomnieć, że w tym okresie oprócz prac przy docieplaniu bloków mieszkalnych, wnioskodawca wykonywał też prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, które były pracami wymienionymi w wykazie A. Tymczasem okresów pracy świadczącej w warunkach szczególnych zaliczonych do wykazu A albo B, zgodnie z rozporządzeniem, nie można ze sobą łączyć. Wynika to stąd, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku nie tylko rozróżnia dwie kategorie prac, które jednakowo można uznać za prace o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, lecz przede wszystkim ustanawia z tytułu ich wykonywania różne warunki emerytalne. Prace uważane za wykonywane w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego, wymienione są w wykazach A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia. Prawo do emerytury z tytułu wykonywania tych prac uregulowane zostało odrębnie wedle zasad wynikających z przepisów § 4 (wykaz A) oraz § 5 - 8a (wykaz B). Unaocznia to, że nie istnieje pojęcie „emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych

warunkach”, która przysługiwałaby przy łącznym uwzględnieniu każdego z tak określonych okresów pracy, lecz że emerytura przysługuje z tytułu wykonywania konkretnego zatrudnienia, ujętego oddzielnie w odpowiednich wykazach A albo B przez konkretny okres w nich przewidziany. Osoby wykonujące pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A nabywają prawo do emerytury, jeżeli osiągnęły wiek 60 lat (mężczyźni) oraz mają wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1), natomiast osoby wykonujące pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie B nabywają prawo do emerytury, jeżeli osiągnęły wiek 55 lat (mężczyźni) oraz mają wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 10 lat w szczególnych warunkach (§ 5- 8a). Z tych przyczyn, w myśl § 4 ust. 3, do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, o których mowa w ust. 1, zalicza się okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, a także okresy pracy lub służby, o których mowa w § 5 - 10, a nie ma możliwości łączenia z tymi okresami innych prac, ujętych w § 4 rozporządzenia (prace wymienione w wykazie A). (podobnie por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2007-04-11, I UK 306/06.)

Wnioskodawca nie udowodnił zatem – pomimo że to na nim spoczywał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c. - aby stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych:

- przez wymagany okres 10 lat (wykonując prace bezpośrednio przy przeróbce azbestu wymienione w wykazie B dział IV) albo
- przez wymagany okres 15 lat (wykonując prace wymienione w wykazie A).

Tym samym uznać należało, że wnioskodawca nie spełnia określonych w art. 184 ust. 1 przesłanek do nabycia prawa do emerytury.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.